

Krvavé rozhodnutia

Veľká, trochu hrdzavá loď sa vypínala na pobreží. Jasne dominovala zvláštnemu výhľadu. Paluba bola zdanlivo opustená. Nebolo vidieť nikoho. Lodné kanóny opustene mierili do zamračeného neba. V niektorých z malých okrúhlych okien chýbalo sklo. Bol to šokujúci a desivý pohľad.

„Musíme dať vedieť veleniu,“ povedal Jon.

...

„Naozaj neviem, čo si o tom mám myslieť,“ povedal Aldo a odhryzol si z malého kúska chleba.

„Netráp sa. Budeme sa tváriť, že o ničom nevieme,“ odvetila Šantal.

Sedeli v jedálni vedľa výdajne jedla. Miesto slúžilo pre tých, ktorí nemali čas vziať si prídela domov. Aldo a Šantal dostali zvláštnu pozvanie do snemu velenia Mantovy. Vraj to má niečo spoločné s ich presunutím do špeciálneho tímu operátorov. Aldovi sa to nepozdávalo. Šepkalo sa totiž o viacerých špeciálnych tímoch a zoskupeniach vedcov, vojakov aj iných odborníkov po celej Mantove. Niečo sa dialo.

„Nechcem skončiť zastrelený v nejakej odľahlej chodbe za to, že som svojím úsilím prispieval k bezpečiu Mantovy a tým niekomu prekážal v plánoch.“

„To mi ani nevrav. Ale mali by sme si dávať pozor a aspoň chvíľu spolupracovať.“

„Mne osobne stačí to, čo mám, a kvôli väčším prídedom nechcem robiť poskoka nikomu. Ale ak by sľúbili výhody mojej rodine...“ zamyslel sa. Nemal rád konflikt záujmov, ale nedalo sa tomu vyhnúť. Raz si bude musieť definitívne vybrať, či bude stáť pri svojej rodine alebo sám za seba.

...

„Je to loď, pane. Stará, zrejme nefunkčná. Aké sú rozkazy?“ spýtal sa Jon. Bol zvedavý, čo povie Levinsky na takúto zmenu plánu.

„Choďte a preskúmajte to. Potom nahláste, čo ste zistili.“

„Pošlem jednu ťavu späť k vám so zajatými mutantmi a raneným.“

„Pošlite dve. Nepredpokladám, že nájdete niečo nebezpečné.“

„Rozkaz,“ zamrmlal Jon a prerušil spojenie. Z Levinského hlasu bolo počuť napätie. Zrejme o tej lodi vedeli už skôr.

„C3-ka, vezmite zajatých mutantov a odveďte ich do Mantovy. Sprievod vám bude robiť C4-ka. C1-ka a C2-ka, my pôjdeme k lodi.“

Vedľa Jona postával Erm. Nervózne ťukal prstami po svojom samopale. Ostatní chlapi vyzerali podobne.

„Poďme,“ zavelil Jon a nastúpil do Ťavy. Zvyšok C1-ky ho nasledoval. Obidve vozidlá sa vydali smerom k pobrežiu. V diaľke sa strácali zvyšné dve Ťavy.

O chvíľu boli na pobreží. Predná časť lode bola zapadnutá v piesku, zadnú obmývala temná morská voda. Všetko sa zdalo byť bez života.

Jon skusmo kopol do trupu lode. Vyzerala pevne.

„C1-ka, vylezieme hore po tých stupačkách na pravoboku. C2 nás bude kryť.“

„To nie je dobrý nápad,“ zamrmlal bezvýrazne Matteo. Zaclonil si rukou oči a pozrel hore. „Môžu na nás čakať hore.“

„A kto?“ začudoval sa jeden z vojakov.

„Hocikto.“

„Pôjdeš prvý, Rosina,“ povedal Jon.

Matteo sa uškrnul a začal sa šplhať hore. Jon pokynul ďalším vojakom, aby sa pripravili. Matteo preliezol cez okraj a o chvíľu už dával znamenie, že môžu ísť za ním.

Prvý vojak zaváhal. Zrejme Matteovi veľmi nedôveroval. Vojak za ním ho posotil k priečkam.

Začal sa výstup na vrchol.

Jon vyliezol na loď a vydýchol od úľavy. Vyzeralo to tam opustene. Ak vo vnútri tiež nikto nebude, môžu sa vrátiť domov.

„Poďme dnu.“

...

Aldo mal neraz pocit, že ani nevie, kam sa vlastne ponáhl'a. Míňal ľudí, ktorých poznal, a ľudí, ktorých nepoznal. Keď po týchto chodbách prejde o týždeň, niektorých z týchto ľudí nestretne. Už ich nikto nestretne. Život v Mantove svojou bezcieľnosťou mohol človeka pripraviť o rozum. Pri dverách Centrály postávalo akési dievča. Usmialo sa na Alda.

„Môžem sa vás niečo opýtať?“

„Samozrejme,“ odpovedal Aldo.

„Chcem vedieť, kedy sa vráti misia rotného Jona Müllera,“ povedalo dievča a pozrelo na Alda nástojčivým pohľadom.

„Ja...neviem. Ten rotný asi patrí k Lovcom a o tých ja nemám informácie. Popravde, také niečo sa asi nedozvieš.“

Dievča sa zachmúrilo.

„Kedy vlastne odišli?“

„Pred dvanástimi hodinami.“

„To im už dlho trvať nebude. Neboj sa,“ pokúsil sa ju utešiť, no tušil, že niečo nie je v poriadku. Dvanásť hodín bolo dosť veľa na bežnú misiu.

„Nebojím sa. Môj ocko sa vždy vráti,“ povedalo dievča a utiekalo preč.

...

Úzke chodby vo vnútri lode na Jona nepôsobili nepríjemne. Pripomínali mu úsporný vnútrajšok Mantovy. Táto misia bola veľmi zvláštna. Najprv hľadali v jaskyni mutantov a teraz hľadajú v lodi ľudí. Alebo ďalších mutantov.

Za chrptom mu občas nervózni vojaci šepkali desivé historiky o morských jašteroch. Raz vraj Lovci našli telo jedného takého. Teraz ho majú v mantovských labákoch naloženého v nádrži.

„Hlúposť,“ zavrčal Matteo. Kráčal pred Jonom a bez ostražitosti nazeral do kajut a skladov.

Začali znova zostupovať po schodoch. Stále hlbšie.

„C1-ka C2-ke, zostupujeme na ďalšiu úroveň,“ zahlásil Erm do komunikátoru. Očividne sa bál, že sa stratia.

Jon sa mu nečudoval. Lovci boli zvyknutí na šírú púšť.

Vojak vpredu im ukázal, nech zastavia. Všetci stuhli v tichu. Z diaľky k nim doliehal akýsi buchot. Matteo ukázal palcom nadol.

„Pokračujte ďalej, za zvukom,“ rozkázal Jon. Obzrel sa na Erma.

„Zachytili sme hluk z dolnej časti lode. Ideme za ním.“

Ako postupovali, sklady zbraní a technické miestnosti sa striedali s obytnými priestormi. Plaviť sa na obrovskej lodi uprostred oceánu asi nebolo ktovieako príjemné.

Zvuk už znel zblízka, bol pred nimi. Znelo to, akoby niekto otáčal kolesom na dverách kajuty.

Vojaci sa zakrádali po chodbe. Napokon zastali pri dverách, ktoré rozdeľovali chodbu. Spoza nich sa nieslo to škripanie. Niekto chcel otvoriť dvere.

Jon naznačil vojakom, nech sa pripravujú.

V otvorených dverách sa zjavila postava v protiradiačnom obleku. Keď zbadala samopaly, uskočila a z puzdra na opasku vytiahla malú pištoľ.

„Ste na vojenskom majetku. Odíďte, inak zomriete,“ zakričal, podľa hlasu muž, a namieril pištoľ na najbližšieho vojaka.

„Myslím, že je to presne naopak,“ povedal Jon. „Kto ste?“

Postava odložila pištoľ. „Viete, keby som sa nebránil, niekto by to mohol považovať za zradu. Som Martin, prieskumník Posledného družstva. Je to divný názov. A kto ste vy?“

Jon sa zamyslel. „Oddiel Lovcov z jednej základne,“ povedal. Aspoň neprezradil všetko.

„Lovcov? Čoraz častejšie mám pocit, že sme sa ocitli v nejakom filme. Vy ste pre nás vítaná správa. Máme trochu problém s monitorovaním pevniny a na mori nič nie je. Takže nie sme sami. To je super, možno nám môžete pomôcť. My rozhodne máme čo ponúknuť.“

„O tom, či s vami môžeme uzatvoriť dohodu, budú musieť rozhodnúť naši velitelia,“ povedal Jon. Bol zvedavý, ako sa rozhodne Levinsky.

„Samozrejme. Ja som aj veliteľ Posledného družstva.“

Jon sa otočil. „Erm, choď hore a zavolaj Levinskemu. Povedz, že sme našli ľudí, ktorí sú ochotní s nami obchodovať,“ pozrel na Martina. „Čo to vlastne máte také vzácné?“

Martin rozpažil ruky. „Prelomový záznam. Presný priebeh konca sveta,“ usmial sa, „a okrem toho aj iné filmy.“

„Ako to myslíte?“

„Viem presne, kto začal, aj kto to skončil. Mám nahraté všetky volania o pomoc, hlásenia, obviňovania. To vám vyrazí dych. Tá chvíľa, keď odpálili atómové bomby!“ Martin sa hrdo usmial. Všetci naňho vyjavene pozerali.

„Ohlás to, Erm. Vy dvaja choďte s ním,“ ukázal Jon na vojakov.

„Chcete si to pozrieť?“ spýtal sa Martin.

Bola to zaujímavá ponuka. „Nie. Dajte nám kópiu, aby si to mohlo pozrieť naše vedenie.“

„Vy ste ma nepochopili. Je to dohoda, výmenný obchod. Ja vám dám všetky záznamy a nahrávky a vy ma odtiaľto vezmete preč.“

„Len vás?“

„Boli tu aj Ferdy, Kristian a Lucia, ale pred pár týždňami ich zabila radiácia. Trup lode čoraz viac praská. Mali sme to dole pekne hermeticky uzavreté. Von sme nevychádzali. Teraz som tu sám.“

„Myslím, že dohoda nebude problém,“ povedal Jon.

Tie záznamy ho trochu lákali. Samozrejme nečakal, že si ich on alebo ktokoľvek iný bude môcť pozrieť. Stanú sa prísne stráženým materiálom.

...

Plukovník Levinsky mal dobrý deň. Chiméra si plnila úlohu, zo spriatelenejších oddelení hlásili pozitívne výsledky. Všetko sa darilo, až kým sa neobjavila tá loď.

Rotný Müller bol inteligentný chlap, ktorý vedel, čo sa od neho očakáva. Záležalo mu na jeho dcére, a preto robil to, čo mu prikázali. Levinskemu sa lepšie pracovalo s takýmito ľuďmi, ako s flegmatickými zabijakmi alebo hlúpymi zbabelcami. Nanešťastie práve tých ostatných bolo viac. Centrála monitorovala všetko v okolí Mantovy, tak nechápal, ako im niečo také veľké mohlo uniknúť. Nezaujímal ho, keby bol problém vo vzdialenosti, on sám predsa navrhol, aby vylepšovali hlavne radary.

„Znovu nás volá Chiméra,“ ohlásil spojár v centrále Lovcov.

„Tu C1-ka. Máme kontakt. Opakujem. Kontakt. Našli sme ľudí.“

Levinsky prešiel ku komunikátoru. Začínalo to byť vážne. „Upresnite.“

„Stretli sme v lodi jedného muža. Tvrdí, že má záznamy z čias vojny.“

„Čakajte, C1,“ povedal Levinsky a prerušil spojenie. Pozrel na generála.

Generál sedel uprostred miestnosti na stoličke a od začiatku misie neprehovoril ani slovo. Každému, kto ho kedy stretol, bolo jasné, že on je skutočným vládcom Mantovy. Vodcovia sa mu pokúšali všemožne zavďačiť, lebo verili, že až príde útok, on môže ovplyvniť, či prežijú, alebo nie.

„Záznamy z čias vojny. To je veľmi zaujímavé. Chiméra nevie, že my záznamy už máme. Ale napriek tomu mám o to záujem. Chcem však, aby bola loď po odchode Chiméry zničená.“

„Rozkaz,“ povedal Levinsky.

...

Šantal sa hnala za Aldom po chodbe. Nasledovali vojaka, ktorý ich prišiel zvolať. Toto bude ich prvá misia so špeciálnym tímom operátorov. Popravde sa tešila. Robilo jej radosť, keď pomáhala Mantove.

Prehnali sa sektorom velenia a zastali až v malej riadiacej miestnosti, ktorá však bola plná najlepšieho vybavenia. Za počítačmi už sedeli neznámi odborníci.

„Posaďte sa na voľné miesta,” vyzval ich dôstojník stojaci v strede miestnosti. Vojak, ktorý ich priviedol, vyšiel von a zavrel dvere.

„Takže, vítam vás na novom pracovisku. Nemali sme čas zoznámiť vás s týmito priestormi skôr, pretože osud bol rýchlejší. Naším statočným Lovcom sa podarilo nájsť veľké hniezdo mutantov. Jeho polohu máte už uvedenú v počítačoch. Našou úlohou bude monitorovať situáciu a potom hniezdo zničiť. Nejaké otázky?”

Jedna žena zdvihla ruku. „Chýba vám tu skener živých objektov. Ako máme teda monitorovať situáciu?”

„Budete sa musieť riadiť ostatnými údajmi. Ubezpečujem vás, že nabudúce tu už bude všetko. Môžeme začať!”

Aldo sa pozrel na monitory pred sebou. Posúval mapu členitého terénu, až narazil na označený bod na pobreží. Otvoril súbor so zoznamom zbraní. „Navrhujem použiť Sfingy. Stačia tri kusy.”

„Nesúhlasím,” ohlásil sa niekto spoza neho. „Podľa údajov sa jedná o starú hrdzavú loď, ktorá je navyše dosť ďaleko. Sfingy sú príliš slabé. Chce to niečo iné.”

„Dobre teda. Pripravujem rakety typu Golem.”

„Čakajte na znamenie. Zatiaľ nalaďte radar na druhý označený bod. Jedná sa o ďalšie hniezdo.”

„Podzemné jaskyne. Tam si, kamarát, môžeš hodiť tie Sfingy.”

Aldo sa otočil. Spoza počítačov sa na neho škeril holohlavý chlap s náušnicou v uchu.

„K veci. Vy traja,” dôstojník ukázal na ľudí vpredu, „budete kontrolovať okolie Mantovy, jej statiku a väčšie objekty.”

Aldo pozrel na Šantal. Na obrazovke sledovala priebeh prípravy Sfing. Venovala mu veselý úsmev. On však z toho všetkého veľkú radosť nemal.

...

„Máme sa zbaliť, zobrať záznamy a odísť,” hlásil Erm.

Jon prikývol. Za chvíľu to už budú mať z krku.

„Super. Budem potrebovať vašu pomoc. Tých krabíc je dosť veľa. Poďte za mnou,” vyzval ich Martin a otvoril druhé dvere.

Viedol ich po chodbách a dole schodmi. Nakoniec prišli ku dverám s rozmazaným nápisom Hlavný stan posledného družstva. Vo vnútri bol neveriteľný neporiadok. Pri stene boli naukladané plastové krabice. Martin jednu z nich zodvihol.

„To sú moje poklady. Nebojte sa. Neďaleko je diera, ktorou ich budeme môcť spustiť.

Predpokladám, že vás dole niekto čaká,” zasmial sa.

Diera bola na opačnej strane lode, Erm preto dal vedieť C2-ke, že sa majú presunúť. Netrvalo dlho a všetky krabice boli vonku. Po nich sa spustili aj vojaci.

Erm pozrel na loď. „Škoda takej krásy.”

„Veľká škoda,” súhlasil Martin. „Vo svojom vnútri má ešte muníciu. Samé poctivé veci. Teda tie, čo sa ešte nepoškodili.”

„Čože?” Erm na neho v panike pozrel.

„Je to nejaký problém?”

„Áno, to je. Centrála Lovcov to chce odpáliť!”

„Ako je možné, že o tom neviem?” otočil sa k nemu Jon.

„No...bola to informácia, ktorú mám povedať len vám, veliteľ.”

„Volaj Levinskemu. A vy, Martin, ste nám o tých zbraniach tiež mohli povedať skôr.”

„Veď koho zaujíma trochu arzenálu?” Martin sa snažil tváriť nevinne.

„Čo tam všetko je?“

„Rakety, samozrejme. Na to ste sa asi nepýtali. Je pravda, že Ferdy trepal niečo o atómovke, ale podľa mňa je po toľkých rokoch už nepoužiteľná.“

Jon vytrhol Ermovi vysielачku z ruky. „Tu rotný Müller. V žiadnom prípade neničte tú loď. Vo vnútri je jadrová raketa.“

Chvíľu bolo ticho. „V akom je stave?“

„Zrejme poškodená. S ničením počkajte, aspoň kým nebudeme v Mantove.“

„Máte záznamy?“

„Áno.“

„Dobre. Ponáhľajte sa.“

Jon vrátil vysielачku Ermovi. „Nasadať, chlapi. Musíme sa ponáhľať.“

...

Generál sa usmial. „Myslím, že blížiaci sa výbuch bude pre Mantovu vítanou revolúciou. Nezničí nás to, len to nami trochu zatrasie.“

Levinsky mu radšej nepozrel do očí.

„Už som dal vedieť špeciálnej,“ ohlásil spojár.

Plukovník prikývol. Neschvaľoval generálove divné rozhodnutia. Nedal na sebe nič znať, keď si generál zmyslel testovať reakcie Olpských červov, i keď to malo za následky straty na životoch. Aj tie plánované izolácie obytných sekcií zariadil. Levinskemu nevadilo prijímať ťažké, krvavé rozhodnutia v záujme Mantovy. Videl do diaľky, budúcnosť krytu potrebovala obeť. Teraz však mal pocit, že robí niekomu poskoka. Pri prvej akcii Chiméry nemal byť prítomný aj generál.

„Špeciálna zachytila radiáciu. Pýtajú sa, čo to je.“

„Povedzte im, že sú to mutanti. To považujú za najväčšiu hrozbu.“

„Chiméra hlási, že sú na ceste.“

„Výborne. Počkajte, kým nebudú vo vnútri.“

...

Mantova vyzerala opustená vo večnej púšti. Ešte netušila, čo sa na ňu chystá. Za chvíľu budú doma. Martin sedel vedľa Jona a stále niečo mlel o filmoch. Keď zbadal Mantovu, stíchol a na tvári sa mu zjavil hlúpy úsmev.

Ďavy jedna za druhou vošli priechodom do sektoru Lovcov. Keď zaparkovali, Jon rýchlo vyskočil von. Už ho čakal Levinsky.

„Misia Vrták splnená,“ zahlásil Jon.

Levinsky prikývol. „Kde sú záznamy?“

„Hneď vám ich vyložíme.“

„Chiméra v najbližších dňoch nedostane žiadnu úlohu. Mutantov, ktorých ste poslali, už skúmame.“ Spoza plukovníka sa prihnal tím technikov a odniesli boxy s dokumentami.

Levinsky tam len tak stál a pozeral na Jona. Akoby na niečo čakal.

...

Rádioaktívni mutanti. Aldo rozmýšľal, čo to má znamenať. Váhavo sa postavil. „Nehrozí pri výbuchu zamorenie prilahlých oblastí?“

Dôstojník sa silene usmial. „Prilahlé oblasti predsa už zamorené sú. Sadnite si a pripravte rakety na odpal,“ na okamih sa započúval, Aldo si až teraz všimol malé slúchadlo v jeho uchu. „Odpáľte ich za minútu.“

...

Tá loď vydržala všetko. Jeho otec mu rozprával ten príbeh, ktorý sa v ich rodine tradoval. Ľudia v prístave videli, ako loď odchádza. Prezident mal zvláštny prejav. Loď bude strážiť pobrežie v ťažkých časoch plných vojen. Nespomenul však, že loď je naložená jadrovými raketami. Preto obyvatelia prístavu už o niekoľko mesiacov videli, ako loď rozsieva skazu. Otec nevedel, či útočila alebo len opätovala paľbu. Volala sa Lombardia. Táto spomienka bola hrdým dedičstvom ich rodiny. Generál sa v detstve hrával, že ničí lode a parníky, ktoré po mori prichádzajú zničiť Mantovu. Teraz prišla jeho chvíľa. Rozmetajú tú loď na kúsky.

...

„Odpalujem Sfingy,” ohlásila Šantal.
Aldo zaváhal. Pozeral na blikajúci bod na obrazovke. Spomenul si na to dievča, čo hľadalo rotného. Čo ak tá misia súvisí s nimi? Vraj rádioaktívni mutanti.
„Myslím, že v tej lodi nie sú mutanti, ale atómové rakety.”
Dôstojník na neho nahnevane pozrel. „Odpáľte to.”
„Nie. Môže to vážne poškodiť Mantovu,” protestoval Aldo. Okrajovo si uvedomil, že už zase bojuje. No nemôže prestať.
O zátylok sa mu oprela hlaveň pištole. Za ním stál chlap s náušnicou. „Splň rozkaz, kamarát.”
Aldo si založil ruky za chrbát. „Sprav si to sám.”
Muž ho odstrčil a kývol na Šantal. „Ty budeš spolupracovať, však?”
Šantal pozrela na Aldo. Otočila sa k počítaču a stlačila enter.

...

Celý svet sa roztriasol. Tlaková vlna výbuchu vrazila do Mantovy, ktorá sa však nenazývala krytom bezdôvodne.
Jon sa uhol pred kúskom betóny, ktorý padol zo stropu a utrel si krv z uší.
Vedľa neho sa škeril Matteo. „Z tej lode predsa len niečo bolo.”
Jon ho umlčal pohľadom. Otočil sa k Levinskemu. „Krv tých, čo nemali také šťastie ako my a neboli tak hlboko, je na vašich rukách.”
„Nie na mojich. Pripravte sa. Chiméra bude mať dosť práce.”
Jon pomyslel na Lindu. Ak sa jej niečo stalo, zabije Levinskeho. Alebo toho, kto stojí za ním.

...

Aldo mal zvláštny pocit, že história sa opakuje, keď ho vojaci vliekli do cely. Tentokrát však on bol ten, ktorého usvedčia a odsúdia. Aj Šantal bude proti nemu. Nechápal, prečo to urobila. Malo mu dôjsť, že ten divný chlap bude špeh. Sám si nevedel ani odpáliť raketu. V duchu si prehrával všetky ťažké rozhodnutia, ktoré kedy urobil. Toto bolo posledné. Nech ho už čaká čokoľvek, spravil aspoň správnu vec.

...

Generál si prezeral záznamy z Lombardie. Do ošúchaného zápisníka si robil poznámky. Onedlho mu donesú správu o škodách a stratách. Dovtedy si nestihne pozrieť všetko, ale názor si už stihol urobiť.
Na zozname úloh mal hlavne vypočúť toho chlapa z lode. Veril, že to nebude posledný človek, ktorý okrem nich prežil. Večná púšť je veľká.